

Le Terroir reafirma al Festival Perelada la força d'una coreografia creada en diàleg amb la tradició, els jardins del Celler 1923, la natura i el públic

- **Lorena Nogal i Álvaro Esteban recuperen la creació estrenada en l'edició de l'any passat, un recorregut en quatre bodegons inspirat en la transformació del raïm**
- **La gestualitat precisa del duet, la música electrònica de Franco Mento i l'arquitectura d'RCR caracteritzen una experiència que va ser concebuda en 360 graus, absolutament immersiva**

Peralada, 31 de juliol de 2026.- *Le Terroir* ha tornat avui als jardins del Celler 1923 de Perelada un any després de la seva estrena en aquest mateix espai. El Festival Perelada ha recuperat l'encàrrec fet a Lorena Nogal, responsable de la direcció, la idea i la coreografia, que comparteix autoria i interpretació amb Álvaro Esteban. La reposició ha permès comprovar la consistència d'una obra creada des del lloc i per al lloc, art específic -el que s'anomena habitualment amb l'anglicisme *site specific*-, construïda a partir de les condicions específiques dels jardins, els porxos, els materials, la memòria del vi i les perspectives de l'edifici projectat pel despatx d'arquitectura garrotxí RCR Arquitectes, guanyadors del Premi Pritzker. La peça ha mantingut el format itinerant i la proximitat amb els espectadors, convocats a desplaçar-se al costat dels ballarins i a modificar la mirada a mesura que avançava la funció.

La transformació del raïm fins a convertir-se en vi continua proporcionant l'estructura conceptual de l'espectacle. Nogal trasllada aquest procés al cos humà, sotmès també a canvis físics i mentals, i l'organitza en quatre bodegons distribuïts per diversos punts del jardí del celler. Cada "estança", com diu Nogal, estableix unes regles pròpies de distància, orientació i ritme. La successió no explica de manera literal el treball vitivinícola ni en reproduïx els gestos, però és que tampoc no és la idea. En pren conceptes

com el temps, la manipulació de la matèria, l'espera i la modificació progressiva, que passen al moviment i a la relació entre els dos intèrprets. El recorregut ha adquirit així una lectura clara sense necessitat d'un argument tancat.

El retorn de *Le Terroir* també ha confirmat que l'obra depèn de l'activitat de qui la contempla. El públic no ocupa una posició fixa ni rep una imatge frontal ja resolta. S'aplega al voltant de Nogal i Esteban, canvia de lloc entre les escenes i decideix des de quin angle observa cada acció. Els cossos apareixen de perfil, d'esquena o parcialment tapats per altres persones; una seqüència pot percebre's sencera des d'un punt i fragmentada des d'un altre. Aquesta condició converteix cada espectador en responsable del seu propi muntatge visual. La peça demana atenció a la dansa i també als buits, als trajectes, a la distància que s'obre o es tanca i a la manera com el grup s'organitza sense una platea que li indiqui on mirar.

En el seu text per al programa de mà, la periodista, traductora i crítica de dansa Valèria Gaillard assenyala que els espectadors han de «completar els quadres i decidir com és la peça». La funció d'avui, com la de l'any passat, ha fet especialment visible aquesta idea. La disposició del jardí i l'arquitectura han actuat com una part efectiva de la composició: ha enquadrat els intèrprets, n'han condicionat les entrades i sortides i han ampliat la profunditat de les imatges. La pedra, la fusta, els parterres, la vegetació, el cel i les línies del celler han determinat el camp de visió, mentre la llum del vespre alterava gradualment els volums, diferents als de l'any passat, ja que no s'ha repetit el cel nítid d'aleshores i una gruixada de núvols han tamisat la llum de manera diferent a la de llavors. *Le Terroir* assumeix aquests canvis reals i els incorpora a una dramaturgia que conserva l'ordre de les escenes i deixa marge a les circumstàncies de cada funció.

Nogal ha desplegat amb virtuosisme el llenguatge que ha desenvolupat durant anys amb La Veronal, que requereix una gran precisió, basat en la dissociació, l'asimetria i la possibilitat de mostrar diverses direccions dins d'un mateix cos. En la proximitat que proposa l'espectacle s'aprecia amb detall la feina de les articulacions, els canvis de tensió i el pas sobtat d'una figura compacta a una altra que sembla desmuntar-se. La seva precisió ha trobat en Esteban un interlocutor atent al pes, el contacte i la resposta física.

La relació entre tots dos ballarins ha estat un dels eixos més sòlids de la funció. Hi ha hagut passatges d'acostament, fricció, suport i transmissió de l'impuls en què cada moviment d'un intèrpret ha alterat la posició de l'altre. Els contactes han anat redefinint les figures i mentre, Nogal i Esteban han mostrat dos cossos amb identitats diferenciades que comparteixen una mateixa lògica de transformació. La continuïtat del projecte des de l'estrena de 2025 ha afavorit una complicitat escènica que es percep en la seguretat dels desplaçaments i en la capacitat de sostenir els silencis corporals davant d'un públic situat a molt poca distància. La composició musical de Franco Mento ha donat continuïtat al trajecte i ha establert el clima particular de cada bodegó. El músic, dissenyador de so i artista visual combina sons orgànics, pulsacions electròniques, baixos profunds i talls rítmics. En *Le Terroir*, aquest vocabulari sonor funciona com una capa espacial que orienta l'atenció, marca transicions i reforça els canvis d'intensitat. La música participa del mateix principi de mutació que la coreografia: acumula textures, modifica la densitat i obre períodes de suspensió. El so ha contribuït a connectar escenes i a mantenir la percepció d'una obra única durant els moviments del públic.

El darrer bodegó ha conduït el recorregut cap a la celebració i ha reunit els elements desplegats durant la vetllada: dos intèrprets en transformació constant, una comunitat temporal d'espectadors, una natura resplendent durant la posta de sol sobre la cobertura del celler que els núvols han respectat, i una arquitectura que ha tornat a formar part de la dansa. Com explicàvem ara fa un any: "La contemplació, la manipulació, la transformació i, finalment, el plaer compartit de la celebració, que ha acabat amb un quadre absolutament espectacular amb els intèrprets retallats en l'horitzó, sobre el sostre del celler, en plena posta de sol. Ha estat –i avui ho ha tornat a ser– un dels moments més màgics i corprenedors que s'han viscut al festival."

Recuperar la peça ha donat continuïtat a una producció pròpia del Festival Perelada i ha permès que l'encàrrec superi la condició d'esdeveniment únic associat a l'estrena. La funció d'avui ha preservat el vincle estret amb el Celler 1923 de Perelada i ha posat de manifest que la seva forma admet noves lectures perquè el lloc tampoc no ofereix mai exactament la mateixa imatge.

La posició del públic, la llum i les condicions ambientals alteren la recepció d'un material coreogràfic precís.